

KANCELARIA ADWOKACKA
Krzysztof Wicher
ul. Zwycięstwa 202 B/4
75-611 Koszalin

tel.: 94 342 42 33
fax: 94 347 72 03
www.twojadwokat.koszalin.pl
e-mail: k.wicher@twojadwokat.koszalin.pl

Koszalin, dnia 6.4.2021r.

Trybunał Konstytucyjny
al. Jana Chrystiana Szucha 12 A
00 918 Warszawa

Skarżąca:
K W

reprezentowana przez
adw. Krzysztofa Wicher
Kancelaria Adwokacka
ul. Zwycięstwa 202 B/4
75 611 Koszalin

SKARGA KONSTYTUCYJNA

Działając w imieniu i na rzecz Skarżącej – **K W**, na podstawie art. 79 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, **wnoszę o:**

1. stwierdzenie niezgodności **art. 15zzu. ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2020r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (dalej jako: „Ustawa”)**, w zakresie w jakim przepis ten przewiduje, iż „w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19 nie wykonuje się tytułów wykonawczych nakazujących opróżnienie lokalu mieszkalnego” – (bez prawa do odszkodowania dla wierzyciela, a także bez ustalenia granic czasowych wprowadzonych stanem zagrożenia epidemicznego oraz stanem epidemii, co skutkuje **brakiem ochrony prawa własności wierzyciela, niezasadnym ograniczeniem prawa własności wierzyciela, brakiem ochrony prawnej życia prywatnego wierzyciela, preferowaniem praw dłużnika z pominięciem praw wierzyciela, stanem braku wykonywania prawomocnych wyroków, tj. naruszeniem prawa do Sądu**),

- z art. 21 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i w zw. 31 ust. 3 Konstytucji,
 - z art. 45 ust 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej
 - z art. 47 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji,
 - z art. 64 ust. 1 , 2 i 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji;
2. zasądzenie na rzecz Skarżącej od Skarbu Państwa kosztów postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, w tym kosztów zastępstwa procesowego, zgodnie z art. 54 ust. 1 – 3 ustawy z dnia 30 listopada 2016r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym,
3. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przedłożonych do niniejszej skargi dokumentów, a mianowicie:
- a. wyrok Sądu Rejonowego w K z dnia marca 2018r., sygn. akt
 - b. **wyrok Sądu Okręgowego w K z stycznia 2019r., sygn. akt** ,
 - c. wniosek pełnomocnika wierzyciela z września 2020r., sygn. akt
 - d. postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w K P J z października 2020r., sygn. akt ,
 - e. **skarga na czynności komornika z października 2020r., sygn. akt** ,
 - f. odpowiedź na skargę pełnomocnika wierzyciela z października 2020r., sygn. akt ,
 - g. postanowienie Sądu Rejonowego w K z stycznia 2021r., sygn. akt wraz z pismem przewodnim z dnia .2.2021r. oraz kopertą,
 - h. wniosek o uzasadnienie z lutego 2021r.,
 - i. postanowienie Sądu Rejonowego w K z lutego 2021r., sygn. akt .

Skarżący kwestionuje zgodność normy prawnej zawartej w przepisie - art. 15zzu. ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2020r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U.2020.374 z dnia 2020.03.07), dodany ustawą z dnia 31 marca 2020r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2020.568 z dnia 2020.03.31) obowiązującą od 2020.04.18 wraz z późniejszymi zmianami – Dz.U.2020.695 – art. 73 , tekst jednolity Dz.U.2020.1842 z dnia 20.10.2020:

- z art. 21 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w z zw. z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i w zw. 31 ust. 3 Konstytucji,
- z art. 45 ust 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej
- z art. 47 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji,
- z art. 64 ust. 1 , 2 i 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji.

UZASADNIENIE

OPIS STANU FAKTYCZNEGO

Wyrokiem z marca 2018r., sygn. akt , Sąd Rejonowy w K w pkt I. **nakazał** pozwanemu J S , aby opuścił i opróżnił lokal mieszkalny położony w K i wydał go w stanie wolnym powódce K W w pkt II. Ustalił, że pozwanemu J S **nie przysługuje** uprawnienie do lokalu socjalnego; w pkt III. zasądził od pozwanego J S na rzecz powódki K W kwotę zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania.

Wyrokiem z stycznia 2019r., sygn. akt , Sąd Okręgowy w K oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w K z marca 2018r., sygn. akt .
Wskutek tego orzeczenia, wyrok Sądu I instancji stał się prawomocny i do dnia dzisiejszego nie został wykonany.

Po uzyskaniu tytułu wykonawczego Skarżąca w 2019r. wszczęła egzekucję przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym w K – prowadzoną pod sygn. akt - celem wykonania eksmisji.

W dniu września 2020r. pełnomocnik Skarżącej złożył do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym wniosek o niezwłoczne podjęcie działań – mających na celu wykonanie tytułu wykonawczego w postaci eksmisji.

Postanowieniem z października 2020r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w K odmówił wykonania zawnioskowanych pismem z września 2020r. czynności. **W uzasadnieniu w/w postanowienia Komornik powołał się na przeszkody prawne w wykonaniu orzeczonej eksmisji – art. 15z. Ustawy.**

W dniu października 2020r. pełnomocnik Skarżącej złożył skargę na czynności Komornika, wnosząc tym samym o: 1. Uchylenie zaskarżonego postanowienia i nakazanie niezwłoczne przeprowadzenie czynności eksmisyjnych dłużnika, 2. Zasądzenie od dłużnika na rzecz wierzyciela koszty postępowania skargowego, w tym koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Zaskarżonemu postanowieniu Skarżący zarzucił:

- 1) niezgodność z art. 21 ust. 1 i art. 64 ust. 1 w zw. z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej – w zakresie braku ochrony prawa własności Wierzycielki, niezasadnego ograniczenia prawa własności Wierzycielki,
- 2) niezgodność z art. 47 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej – w zakresie braku ochrony prawnej życia prywatnego Wierzycielki w wyniku niewykonywania eksmisji Dłużnika, ze wspólnie zamieszkiwanego lokalu.

W odpowiedzi na skargę pełnomocnika Wierzyciela, Komornik wniósł o oddalenie skargi jako całkowicie bezzasadnej – w uzasadnieniu wskazał, iż nie należy do zadań Komornika ocena czy kwestionowana norma prawna (art. 15 z. ust. 1 Ustawy) jest zgodna z Konstytucją oraz czyje prawa preferuje.

Postanowieniem z dnia stycznia 2021r. Sąd Rejonowy w K , sygn. akt – oddalił skargę. Sąd doręczył odpis orzeczenia w dniu 12 lutego 2021r. Nie ma wątpliwości, iż podstawą oddalenia skargi art. był 15 z. ust. 1 Ustawy – wskazanej w odpowiedzi na skargę przez Komornika.

Żaden przepis prawa nie wprowadził dla uprawnionych z tytułu wykonawczego jakiegokolwiek odszkodowania.

Żaden przepis prawa nie wprowadził ustalenia granic czasowych wprowadzonych stanem zagrożenia epidemicznego oraz stanem epidemii, co skutkuje:

- a) brakiem ochrony prawa własności wierzyciela,
- b) niezasadnym ograniczeniem prawa własności wierzyciela,
- c) brakiem ochrony prawnej życia prywatnego wierzyciela,
- d) preferowaniem praw dłużnika z pominięciem praw wierzyciela,
- e) stanem braku wykonywania prawomocnych wyroków., tj. faktycznym pozbawieniem prawa do Sądy.

Zgodnie z:

- art. 21 ust. 1 KRP „*Rzeczpospolita Polska chroni własność i prawo dziedziczenia*” – a zdaniem Skarżącej wprowadzona norma prawna – w sposób rażący narusza istotę prawa własności – bowiem prowadzi do uniemożliwienia korzystania z prawa własności,
- art. 64 ust. 1 KRP „*Każdy ma prawo do własności, innych praw majątkowych oraz prawo dziedziczenia*”,
 - **przepis art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 KRP statuują zasadę ochrony własności** – „Obowiązek „ochrony” należy utożsamiać z gwarancją istnienia i poszanowania własności i trzeba go rozumieć szeroko, tzn. zarówno w aspekcie negatywnym (jako zakaz nieuzasadnionego wkraczania przez władze publiczne we własność innych osób oraz nakaz ochrony przed takim wkraczaniem ze strony osób trzecich), jak i pozytywnym (jako nakaz uformowania całego systemu w sposób sprzyjający zarówno nabywaniu własności, niezakłóconego czynienia użytku z tego prawa, zbywaniu go oraz dziedziczeniu). Odpowiednio doktryna odróżnia zachowawczy i instytucjonalny aspekt gwarancji własności (B. Banaszkiewicz, *Konstytucyjne prawo...*, s. 31–32). Nakaz ochrony własności i prawa dziedziczenia wynika także z art. 64 ust. 1 (zob. L. Garlicki, S. Jarosz-Żukowska, uwaga 13 do art. 64, [w:] *Konstytucja...*, t. II, Warszawa 2016). Niemniej na tle, podmiotowo zorientowanego, ujęcia art. 64 stanowi on jedynie konsekwencję czy dopełnienie treści w nim zawartych. Natomiast art. 21 ust. 1 nie tylko nakaz ten eksponuje, ale też nadaje mu znacznie szerszy zakres, bo odnosi go nie tylko do konkretnej własności konkretnych podmiotów, ale również do

samej zasady własności jako fundamentu porządku społecznego Rzeczypospolitej” (L. Garlicki (red.), M. Zubik (red.) [w:] Komentarz do art. 21 KRP [w:] Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz. Tom I, wyd. II, LEX),

- „Prawo własności to konstytucyjnie gwarantowana wolność nabywania mienia, jego zachowania oraz **dysponowania nim** (zob. TK – P 4/99, K 33/00, K 51/05, K 7/07)” (P. Tuleja (red.), Komentarz do art. 64 KRP [w:] Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, LEX),
- art. 2 KRP *„Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej”*,
 - **statuuje trzy zasady konstytucyjne, tj. zasadę państwa demokratycznego, zasadę państwa prawnego i zasadę sprawiedliwości społecznej, które są ze sobą powiązane funkcjonalnie i materialnie**, natomiast kwestionowana norma prawna – narusza zasadę zaufania obywateli wynikającą (wywodzoną) z art. 2 Konstytucji do Państwa, bowiem uniemożliwia wykonanie prawomocnego wyroku przez Sąd wydane w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej,
- art. 47 KRP *„Każdy ma prawo do ochrony prawnej życia prywatnego, rodzinnego, czci i dobrego imienia oraz do decydowania o swoim życiu osobistym”*,
 - **statuuje dwa prawa podmiotowe o odmiennym charakterze, którymi są prawo jednostki do ochrony prawnej życia prywatnego, rodzinnego, czci i dobrego imienia oraz prawo decydowania o swoim życiu osobistym** – przy czym w związku z tym, iż Skarżąca zamieszkuje w mieszkaniu którego dotyczy tytuł wykonawczy, którego nie może wykonać – dochodzi do naruszenia jej życia prywatnego,
- **art. 45 ust. KRP – „1. Każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd.”** – przy czym elementem prawo do Sądu jest zapewnienie przez Państwo wykonania niezwłocznie prawomocnego wyroku, którego Państwo na mocy skarżonej normy nie wykonuje, bez żadnego uzasadnienia faktycznego.

Zdaniem Skarżącego kwestionowana norma prawna – tj. art. 15z. ust. 1 Ustawy – jest niezgodna z szeregiem norm Konstytucyjnych wskazanych powyżej.

Kwestionowana norma nie ma żadnego uzasadnienia sanitarnego, epidemiologicznego i nie chroni zdrowia.

W realiach niniejszej sprawy, wierzyciel dysponuje od ponad dwóch lat prawomocnym tytułem wykonawczym, którego organ (Komornik) – nie wykonuje. **Jako podstawę beczynności Komornik wskazuje art. 15zzu. ust. 1 Ustawy.**

W tym miejscu Skarżąca wskazuje, iż ustawodawca nie może preferować w okresie zagrożenia epidemicznego oraz stanu epidemii – wyłącznie praw dłużnika, z pominięciem praw wierzyciela. Powyższe prowadzi do absurdalnej sytuacji, w której **tarcza antykryzysowa, chroniąc dłużnika, pozbawia ochrony wierzyciela.** Właściciele są zatem podwójnie poszkodowani: po pierwsze przez fakt nieuiszczania czynszu przez nieuczciwego lokatora, a po wtóre – ze względu na niemożność jego eksmitowania i odzyskania swojej własności (lokalu).

Podkreślenia wymaga, że żadna norma prawna nie przyznaje wierzycielowi prawa do odszkodowania w związku z wstrzymaniem (niewykonywaniem) tytułu wykonawczego, **co jest niezgodne z zasadą ochrony prawa własności** – brak ustalenia odszkodowania na rzecz wierzyciela stanowi rażąco naruszenie konstytucyjnej gwarancji ochrony własności (w dotychczasowym ustawodawstwie związanym z zapobieganiem skutkom pandemii wirusa SARS-CoV-2 i zwalczaniem ich nie udzielono żadnego wsparcia właścicielom lokali mieszkalnych, poszkodowanych niemożnością przeprowadzenia eksmisji nieuczciwych lokatorów, skutkiem czego lokal taki zajmowany jest nadal przez osobę do tego nieuprawnioną). Skoro ustawodawca zapewnił ochronę Dłużnikowi w ochronie pandemii, **winien taką ochronę również zapewnić Wierzycielowi, który dysponuje prawomocnym wyrokiem, np. w drodze przyznania odszkodowania.** Zdaniem jednak Skarżącej skoro ustawodawca (lub władza wykonawcza – art. 232 Konstytucji) nie zdecydował się na wprowadzenia na obszarze Polski stanu nadzwyczajnego (art. 228 Konstytucji) - brak jest jakichkolwiek podstaw – do wprowadzenia norm prawnych w drodze ustawy, pozbawiających faktycznie wykonalność wyroków.

Kluczowe jest również wskazanie, iż nawet w przypadku stanu wojennego i wyjątkowego – zgodnie z art. 233 Konstytucji – nie można ograniczyć wszystkich wolności i praw:

„1. Ustawa określająca zakres ograniczeń wolności i praw człowieka i obywatela w czasie stanu wojennego i wyjątkowego **nie może ograniczać wolności i praw określonych** w art. 30 (godność człowieka), art. 34 i art. 36 (obywatelstwo), art. 38 (ochrona życia), art. 39, art. 40 i art. 41 ust. 4 (humanitarne traktowanie), art. 42 (ponoszenie odpowiedzialności karnej), **art. 45 (dostęp do sądu)**, art. 47 (dobra osobiste), art. 53 (sumienie i religia), art. 63 (petycje) oraz art. 48 i art. 72 (rodzina i dziecko).

2. Niedopuszczalne jest ograniczenie wolności i praw człowieka i obywatela wyłącznie z powodu rasy, płci, języka, wyznania lub jego braku, pochodzenia społecznego, urodzenia oraz majątku.

3. Ustawa określająca zakres ograniczeń wolności i praw człowieka i obywatela w stanie klęski żywiołowej **może ograniczać** wolności i prawa określone w art. 22 (wolność działalności gospodarczej), art. 41 ust. 1, 3 i 5 (wolność osobista), **art. 50 (nienaruszalność mieszkania)**, art. 52 ust. 1 (wolność poruszania się i pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej), art. 59 ust. 3 (prawo do strajku), **art. 64 (prawo własności)**, art. 65 ust. 1 (wolność pracy), art. 66 ust. 1 (prawo do bezpiecznych i higienicznych warunków pracy) oraz art. 66 ust. 2 (prawo do wypoczynku).”

W związku z powyższym nie ma wątpliwości, iż nawet w przypadku stanów nadzwyczajnych nie można ograniczyć prawa do Sądu – w tym prawa do wykonywania prawomocnych wyroków – jako elementu prawa do Sądu. Skarżąca wskazuje zaś, iż ograniczono jej prawo do Sądu, bez wprowadzenia stanu nadzwyczajnego.

Wyłącznie w przypadku wprowadzenia stanów nadzwyczajnych może być ograniczone prawo własności. Skarżąca wskazuje zaś, iż ograniczono jej prawo własności, bez wprowadzenia stanu nadzwyczajnego.

Zdaniem Skarżącej, w państwie prawa – norma ustawowa – nie może wstrzymywać wykonania (*nota bene* w związku z brakiem granic czasowych wprowadzonych stanem zagrożenia – w sposób faktycznie bezterminowy, nie wiadomo jak długo potrwa stan zawieszenia) wydanych, prawomocnych wyroków, bowiem **narusza to zasadę zaufania do Państwa i wydanych w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej wyroków**, a w rezultacie faktycznie prowadzi do pozbawienia prawa do Sądu.

Kwestionowana norma prawna narusza prawo własności Skarżącej, a także jej prawo do życia prywatnego, bowiem zmuszona jest mieszkać z osobą, co do której

orzeczone prawomocnie eksmisję. Brak ochrony prawa własności oraz prawa do życia prywatnego Skarżącej jest całkowicie niezrozumiały.

Taki stan rzeczy nie może zostać utrzymany. Właściciele lokali zajmowanych przez nieuczciwych najemców ponoszą z tego tytułu podwójną szkodę: zarówno z tytułu rzeczywistej straty (*damnum emergens*) – polegającej na nieuiszczaniu przez nieuczciwych najemców czynszu, jak i z tytułu utraty spodziewanych korzyści (*lucrum cessans*) – w postaci niemożności wynajęcia lokalu uczciwym osobom, które w całości uiszcząby czynsz i pozwalałyby właścicielowi lokalu czerpać zeń korzyści. Nie bez znaczenia jest także faktyczne ignorowanie przez organy władzy publicznej prawomocnych orzeczeń sądów, które nie są wykonywane, na czym cierpi zaufanie obywateli do państwa i prawa.

Zdaniem Skarżącej- kwestionowana norma prawna – wprost godzi w prawo do Sądu, tj. konstytucyjnie chronione prawo – w art. 45 ust. 1 Konstytucji. Słuszny jest bowiem pogląd wyrażony w Komentarzu art. 45 Konstytucji- Piotra Tuleja (red.), LEX – „Należy jednak przyjąć, że art. 45 wyznacza pewne standardy prowadzenia tego postępowania. Prawo do sądu jest podstawowym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności i praw. **Zapewnienie ich ochrony nie byłoby możliwe, gdyby Konstytucja nie wyznaczała standardu wykonania sądowych orzeczeń. Brak konstytucyjnej ochrony wykonania tych orzeczeń czyniłby prawo do sądu iluzorycznym. Ochrona powinna być realizowana na dwa sposoby. Po pierwsze, przez ustanowienie efektywnych instrumentów prawnych umożliwiających wykonanie sądowych orzeczeń.** Po drugie, przez poddanie sądowej kontroli działalności pozasądowych organów odpowiedzialnych za wykonanie orzeczeń. Należy jednak przyjąć, że art. 45 wyznacza pewne standardy prowadzenia tego postępowania. Prawo do sądu jest podstawowym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności i praw. **Zapewnienie ich ochrony nie byłoby możliwe, gdyby Konstytucja nie wyznaczała standardu wykonania sądowych orzeczeń. Brak konstytucyjnej ochrony wykonania tych orzeczeń czyniłby prawo do sądu iluzorycznym.** Ochrona powinna być realizowana na dwa sposoby. Po pierwsze, przez ustanowienie efektywnych instrumentów prawnych umożliwiających wykonanie sądowych orzeczeń. Po drugie, przez poddanie sądowej kontroli działalności pozasądowych organów odpowiedzialnych za wykonanie orzeczeń.”

W okolicznościach niniejszej sprawy ustawodawca – kosztem wierzycieli posiadających prawomocny tytuł wykonawczy – pozbawił na nieograniczony czas Wierzycieli – prawa do

skutecznego, **niezwłocznego wykonania orzeczenia Sądu**, bez żadnego odszkodowania, co narusza prawo do Sądu. Konstytucja wprowadzając prawo do Sądu – zapewniła również prawo do wykonania orzeczenia. Słuszny jest pogląd doktryny – Komentarz do Konstytucji, LEX - Paweł Sarnecki (red. Leszek Garlicki) – „Powszechnie też w doktrynie i orzecznictwie TK przyjmuje się, że prawo do sądu obejmuje prawo: 1) dostępu do sądu; 2) prawo do właściwej procedury przed sądem; 3) prawo do uzyskania wyroku sądowego; **4) prawo do wykonania prawomocnego orzeczenia** (por. np. M. Wyrzykowski, komentarz do przepisów utrzymanych w mocy, [w:] *Komentarz do Konstytucji RP*, red. L. Garlicki, Warszawa 1995, s. 31; wyrok TK z 4 lutego 2002 r., K 28/02 i z 4 listopada 2010 r., K 19/06).”

Jednocześnie Skarżący zwraca uwagę, iż nie wiadomo z jakich powodów wstrzymane zostały eksmisje, w sytuacji, **gdy możliwe jest ich przeprowadzenie w reżimie sanitarnym**. Nie sposób więc uznać, iż ustawodawca miał Konstytucyjne podstawy ograniczenia praw skarżącej wynikające z art. 31 ust. 1 Konstytucji, skoro istnieje możliwość przeprowadzenia czynności, w sposób bezpieczny dla zdrowia osób uczestniczących.

Zdaniem Skarżącej – pomimo trwania stanu pandemii, ustawodawca nie zdecydował się na wprowadzenie stanów nadzwyczajnych, a tym samym stan ten nie jest tyle poważny – aby ograniczać istotę konstytucyjnie chronionych praw Skarżącej. Nie zachodzą również żadne podstawy ograniczenia konstytucyjnie chronionych praw wynikające z art. 31 ust. 3 Konstytucji. **Zdaniem Skarżącej kwestionowana norma prawna narusza również istotę konstytucyjnie chronionych praw, wskazanych w niniejszej skardze.**

Od dnia 26.1.2021r. ustawodawca wprowadził zmiany w kwestionowanej normie i dostrzegł konieczność zmian kwestionowanej normy, stąd wprowadził szereg wyjątków, które potwierdzają, iż **eksmisja jest możliwa w warunkach reżimu sanitarnego**. Ustawodawca umożliwia wykonanie wyroku – wydanego na podstawie art. 11a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (Dz. U. z 2020 r. poz. 218 i 956) **oraz szeregu decyzji administracyjnych np. :**

- a) zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej - wydawanej na podstawie ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1363),
- b) ustaleniu lokalizacji linii kolejowej - wydawanej na podstawie ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym,

- c) zezwoleniu na realizację inwestycji w zakresie lotniska użytku publicznego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 12 lutego 2009 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie lotnisk użytku publicznego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1380, z 2020 r. poz. 471 i 2380 oraz z 2021 r. poz. 11),
- d) ustaleniu lokalizacji inwestycji w zakresie Centralnego Portu Komunikacyjnego, o której mowa w przepisach ustawy z dnia 10 maja 2018 r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym (Dz. U. z 2020 r. poz. 234 i 1378),
- e) pozwoleniu na realizację inwestycji - wydawanej na podstawie ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 933 oraz z 2020 r. poz. 471).

Skoro więc istnieje możliwość wykonania eksmisji orzeczonej w drodze decyzji administracyjnej, to tym bardziej nie ma żadnych podstaw dla których należałoby nie wykonywać eksmisji orzeczonych wyrokiem Sądu oraz w interesie obywateli (wierzycieli).

W związku z powyższym nie ma wątpliwości, iż możliwe jest przeprowadzanie eksmisji również orzeczonej wyrokiem Sądu.

W związku z powyższym, wniesienie skargi konstytucyjnej z zawartymi w niej wnioskami jest konieczne i w pełni uzasadnione.

Załączniki:

1. pełnomocnictwo szczególne do sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej oraz reprezentowania skarżącego w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym,
2. wyrok Sądu Rejonowego w K z marca 2018r., sygn. akt
3. wyrok Sądu Okręgowego w K
4. z dnia stycznia 2019r., sygn. akt
5. wniosek pełnomocnika wierzyciela z września 2020r., sygn. akt
6. postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w K z października 2020r., sygn. akt
7. skarga na czynności komornika z października 2020r., sygn. akt
8. odpowiedź na skargę pełnomocnika wierzyciela z października 2020r., sygn. akt
9. postanowienie Sądu Rejonowego w K z dnia stycznia 2021r., sygn. akt
– wraz z pismem przewodnim z .2.2021r. oraz kopertą,
10. wniosek o uzasadnienie z lutego 2021r.,
11. postanowienie Sądu Rejonowego w K z lutego 2021r., sygn. akt
12. odpis skargi konstytucyjnej wraz z załącznikami (x5).